

[Duetoff]

det lykkedes i Første Verdenskrig, hvor vi kunne sidde heroppe og tjene fedt på, at de andre europæiske lande sloges, men i Anden Verdenskrig mislykkedes det, og dermed var vi inddraget i en konflikt, som andre lande havde skabt, men vi tog konsekvensen af det, da vi meldte os ind i NATO. Det var på det sikkerhedspolitiske område det skridt, der gjorde, at Danmark bevægede sig væk fra isolationen og ud som en aktiv medspiller i den europæiske politik, og nu er det, at vi skal påtage os et politisk ansvar og følge dette op med at være en del af det politiske.

Ethvert land i Europa har et ansvar for det fremtidens Europa, der skal skabes. Vi ønsker en markedsøkonomi med en social styring, men vi ønsker ikke som Fremskridtspartiet et indre marked uden nogen social dimension og dermed styret af jungleloven. Vi ønsker en økonomisk vækst med miljøsikring, det mener vi ligger i Maastrichttraktaten, og dermed er det et fremskridt. Vi ønsker en stabilitet med fred og demokrati, og vi ønsker respekt for vores kulturelle forskellighed.

I Traktaten gør man op med nogle af de mest gale EF-forestillinger fra 1960'erne. Selv jeg som en af de varmeste unionstilhængere må erkende, at det var fejlagtigt, at nogle gale europæere i 1960'erne troede på total harmonisering, at de troede på en fælles ensretning på kulturområdet. Det er alt sammen blevet slået i stykker med Maastrichttraktaten, hvor man netop erkender hvert enkelt folks ret til at være sig selv, ligesom regionernes rolle og styrke er understreget. Vi er på vej frem mod det regionernes Europa, der vil blive et meget decentralt og meget smukt Europa. Det er et nærdemokratisk Europa, man er ved at skabe, ikke en centralistisk stormagt, således som nogle prøver at fremstille det. Det er netop rammerne, der lægges for at give mangfoldigheden mulighed for at præge.

Det hedder sig også af og til, at dansk kultur, dansk nationalitet, vores danske egenart skulle være i fare med Maastrichttraktaten. Nu kan man jo spørge sig selv, hvor meget der er dansk kultur, og hvor meget der er dansk egenart. En meget stor del af den danske kultur er jo nuancer af det, vi har modtaget udefra. Jeg tænker bare på kristendommen, som jo ikke er noget, der er opfundet i Lyngby eller et andet sted her i nærheden; folkestyret, som vi fik gennemført

som en følge af, hvad der skete i det store Europa; demokratiet, som stammer fra Athen; musikken, litteraturen, teatret – det er alt sammen nuancer af store europæiske strømninger, som vi har været afhængige af.

Jo, vi har også kunnet noget selv. Jo, vi har folkehøjskolen og den oplysningstanke, javel. Men i det store og hele bygger vi videre på det europæiske grundlag i det europæiske kontinent, vi er en del af. Og hele den kulturelle side bliver såmænd ikke truet nogen som helst steder fra.

Jo, den bliver truet ét sted fra. Den bliver truet bl.a. af det Fremskridtsparti, der ikke ønsker at styrke kulturpolitikken i Danmark, samtidig med at man render rundt og taler om, at den danske kultur er truet. Den trues af de mennesker, der glemmer, at de selv er danske, ved at glemme deres historie, ved at glemme deres sprog og ved at glemme deres baggrund.

Men det angreb på den danske nationalfølelse og på den danske nation kan såmænd komme, hvad enten vi har grænsebomme eller ej, om vi er en del af Unionen eller ej. Det understreges jo netop i Maastrichttraktaten, at der både på det kulturelle område og på uddannelsesområdet skal tages udgangspunkt i de nationale ordninger. Man skal have respekt for det nationale, man understreger retten til at være forskellig.

Efter CD's opfattelse er det vigtigt, at vi skal være med til at skabe en fredelig fremtid i Europa. En fredelig fremtid i Europa betyder bl.a. økonomisk stabilitet og dermed en styrke i Vesteuropa til at hjælpe Østeuropa op, sådan at forskellen mellem Øst og Vest bliver mindre.

Unionen er byggestenen. Jeg har aldrig kunnet forstå, at man skulle rive hele huset ned og starte forfra, når man har en udmærket fungerende del, man kan udbygge. Jeg forstår ikke, det er den vej, man vil, og jeg forstår heller ikke, at man tror, at EF, selv om man danner Unionen, skulle lukke sig inde.

Jeg hører, SF af og til taler om, hvor vigtigt det er, at CSCE kører. Ja, det er jeg enig i, men jeg kan ikke forstå, at EF ikke skulle kunne arbejde aktivt inden for CSCE, selv om vi har en fælles udenrigspolitik, lige så vel som vi i det store og hele har kunnet arbejde fælles i FN og andre steder.

EF virker logisk i det, man bygger videre. Det, der er ved at blive skabt lige nu, er opfyl-